

МАКЕДОНИЯ ще излиза един път през седмицата, въ С ж б о т ж.

Цяна предплатена за година 4 бълг. меджидиета, а за шест месеца 2 и по-долу както въ Цариградъ тукъ той и на всякъде по възв.

Един листъ има 2 гроша.

Писма не освободени отъ пощенск. плащ и наръчания за вестникъ не съдружени се предплатятъ не ся приематъ.

Всяко поръчаніе и изискваніе, за есе шо ся откася до Македоніи, ще ся отправя исключително до редактора и издателя П. Р. СЛАВЕЙКОВА.

МАКЕДОНИЯ

Листъ за политика и книжечество.

Подписка-та на спомоществованіи-та става въ Цариграда, въ Писалницето на вестника, Асма-алъ въ пърничіи у Диеа-лъ-ханъ № 15, а по възв. при отреденіи настоятели, които отговарятъ за вестникъ-та.

Статии и писма за общеполски работи въпътстватъ ся безъ платъ, стига само да ся снабдени съ върни поданси. За чистни извѣстія плаща ся по гр. 2 за редо

На настоятели ся устѣва по пет на сто отъ цѣнѣтъ на спомоществованіи като събератъ отъ три спомоществованіи на горъ и ги издѣлжатъ.

Отчаяніе-то на гръцкѣ

Отъ няколко време на самъ гръцкѣ вѣстници ни правятъ честитъ да ся шимаватъ много съ Българското събрание въ Орта-кою, съ Българскій У-мъ и особено съ избранието на Българскій Екзархъ. Интересъ когото възбужда Българскій нашъ народъ работи е наистина много голътъ и правдата изискува да припознаватъ че въ гръцкото сърце туйка и по-много само отъ нашег при приближаваніе на ся избере Българскій-тъ Екзархъ, само нашето сърце туйка отъ радостъ, а гръцкото отъ страхъ. Като видѣхъ че вѣстникъ срѣдства които употребихъ до сега за да унищожатъ Царскій Фирманъ останалъ безсилни и че не еше-го вече по дѣйствиелно ще видятъ въ кой донъ Българскій Екзархъ съ приличното на самъ му достоѣние верѣтъ привержено-то нему стадо — Българскій народъ, гръцкѣ си даватъ едно звыредно движіе и правятъ ни да разумемъ отъ съдържаніе на вѣстникъ имъ, че Великата Черква е твърдъ бодна и ся намира въ състояніе на челоуѣкъ койгъ събира послѣднитъ си сили за да издѣхне.

Единъ отъ гръцкѣ вѣстници свѣтъ Патриархъ-тъ да ся даде оставкатъ да не туратъ другъ Патриархъ на не-ровного мѣста, за да видятъ какво ще правятъ Правителството безъ гръцкѣ Патриархъ! Другъ единъ плаши Правителството, като дѣте, съ панахизмъ, старѣтъ оижи дръканици които имъ сѣкаше за планило когато турцигъ бѣха прогнати. Третій пъкъ, като вижда въ всички тѣзи оижи срѣдства не правятъ никакво дѣйствиелно върху Правителството, побрѣкнута другъ струна на сърдцето му: той молъ Султана да не остави славното си царуваніе съ униженіе на Великѣтъ черква, сирѣчь да го освободява Българскій народъ отъ него на фенерскѣ калугери, защото съ този долень актъ ще зачерпи славното си царуваніе!

Безумствования и безразборнитъ и безразсѣливѣтъ дръканиа на гръцкѣ вѣстници и на гръцкѣ изобщо ся такъ да шото, като видѣхъ нѣкой толъкъ дѣлѣтъ въ гръцкѣ здравѣтъ разумъ, попитатъ ся бы: да ли не ся забъркали вѣстникъ въ нещастіе си и не знайтъ ни шо да думатъ ни шо да правятъ? И вѣстникъ имъ ги съжелява като ги мѣдѣтъ да ся мѣлятъ еше, съ тѣзи си клавъ, като предначинени отъ Провидѣніе да просвѣщаватъ и ръководятъ гръцкѣ православи народонаселеніа Истокъ!

Нѣкои пакъ отъ гръцкѣ вѣстници вѣдѣтъ ни свѣтъ да кажѣтъ онова и самъ Григорій VI толъкъ ни-показалъ прѣдъ Синодѣтъ, че ся да оставкатъ, защото мѣслѣта само че да стане Българскій Екзархъ и ся стѣни въ Патриархѣтъ да му на-чави визитъ, тѣзи само мѣслѣ го-валя отъ ужасъ, убива го, и го от-мѣлава отъ сега еше отъ този прѣ-подъ, прѣдъ койгъ може да ся лѣи Българскій Екзархъ да изрази почитаніе-то си! О гордостъ гръцка! о ослѣпелостъ! Да неможе да ся въ-тързи че ще види Българскій Екзархъ да во издѣ болѣтъ! и да не при-дѣтъ да ся даде оставкатъ! И чакъ толъкъ голѣма неправда ли е, чакъ голѣмъ скверно дѣло ли е: да ина Българскій Екзархъ, шото Негово Святѣйше-но да бѣга далѣкъ отъ прѣстоѣтъ

прѣдъ койгъ може да ся лѣи Българскій Екзархъ?!

Такъвъ е евангелскій духъ на фенерскѣ свѣтѣйши героиди и такъвъ тѣхната христіанска смиренность въ койгъ ни ся толъкъ добръ държани, шото, като помыслѣтъ че това нишѣго, сирѣчь тѣхъ, Българско стадо ще излѣ-зо изъ дълбоко униженіе и че ся на-пои съ тѣхнѣтъ гордостъ тѣ негасватъ на мѣстото си за отговорностъ прѣдъ Бога за нашегъ спасеніе. Евангеліе-го казва че ся блаженни униженіи и страждущи и гръцкѣ вѣдѣщи не за-туй ли ся ся борили всякога за да бѣдѣтъ страждущи и унижени а чрѣзъ-товъ и блаженъ? Тѣ немогатъ еше да приѣмѣтъ че имамъ прѣдставители, че имамъ Синодъ, че имамъ нѣщо, по на-ричатъ дѣйствително ни: *Оижи въ Орта-кою, самозванитъ* и пр. и пр.

Тѣ не само ся показватъ загрѣжени и много ги е страхъ да не бы да из-губимъ оижи спасително за душнѣ ни униженіе и да ся непонимъ съ тѣх-нѣтъ дѣшничъ гордостъ, по тѣхната провинателность и тѣхната отеческа грѣхъ оижа еше по-далѣкъ: парѣтъ, любезнитъ парѣтъ, които Българско-то стадо лаваше на Великѣтъ Черква за исплащаніе на грѣхѣвъ си и за да ся приготви блаженнитъ животъ, на ли е грѣхота сега да падатъ въ рѣцѣтъ на самозванитъ Българскъ Екзархѣтъ? Така прочее, съ постановленіе-то на Българскій Екзархъ, Българското стадо излаза изъ дълбокѣтъ си скроинность и вгору, коего е, разбира ся, и по-теж-кото, прѣстава да ся дава мѣлѣто на Великѣтъ Черква за спасеніе си!

А! разбирамы скръбѣта на тѣзи нѣ-жилъ майкѣ! Евангеліе-го не казва ли че колкого сѣмъ по-смирени, по-уни-жени на този свѣтъ толъкъ по ще бѣ-димъ честити на оижи? не казва ли че колкого сѣмъ по-сиромасы и обезправ-даны толъкъ ще бѣдѣтъ на оижи свѣтъ по-блаженни? Сега прочее като ще стане Българскій Екзархъ, какъ вече Великата Черква ще може да неплѣня-ва дължностъ си и да ни държи въ униженіе, въ неплѣнѣтъ и въ бѣ-дностъгъ за нашегъ спасеніе? Ако да имаше на това нѣкакво срѣдство Гри-горій VI койгъ не е челоуѣкъ, дѣто да щади и живогѣтъ си за Черквѣтъ упо-трѣбилъ го бы безъ друго; но егъ че и той истый ся припознава въ неплѣ-можностъ да запази величіе-то и славѣ-тъ на Великѣтъ Черква.

Ако погледнемъ работѣтъ както ся знаеъ нѣи Българскѣ, или, по право да кажемъ, както всичкий свѣтъ ся гле-да работѣтъ — отъ матеріалнѣ страж-то пакъ разбирамы съвършено отчая-ніе-то на Нег. Святѣйшество. Честнитъ отци ся налѣхъ до сега да докарѣтъ работѣтъ пакъ въ предѣлѣтъ нѣи по-ложеніе, и да ся зашрѣжѣтъ пакъ въ е-пархїи-тъ си за да платятъ дългопѣтъ на Великѣтъ Черква и да ся туратъ въ редъ доходѣтъ си, да влѣзатъ въ на-слаженіе на прѣжжаніи-та си; но избѣ-раніе-то на Българскій Екзархъ, отсича крила-та на надѣжѣ-тъ имъ, прѣсѣква всичкѣтъ въображаемы источници и не-готового прѣвѣзгласеніе е обявленіе-то на тѣхното банкротство. За това, въ срѣдъ-поцъ, когато всичкѣтъ земни сѣщества почиватъ въ дълбокъ сѣнъ отъ дневнитъ си трудове, когато всичко е въ дълбо-къ тишинѣ, Българскій Екзархъ прѣд-става надъ становнѣгъ на фенерскѣтъ духовници като страшѣнъ каратѣлъ за

неправдѣтъ и злѣнѣтъ които ся напра-вили на Българскій народъ, и той е шо-го неоставя мирно да сяи, той е шо-го прави да ся дѣжѣтъ и шатайтъ.

Дѣшното положеніе на гръцкѣтъ Чер-ква е единъ урокъ за народи и пра-вителства, а най-вече за бѣдушѣтъ на-ши народни пастыри. То ни показва че кой какъгъ сѣе такъвъ и пожива. Всяко челоуѣческо учрѣденіе като из-лѣзе изъ предначинѣтъ си цѣль, пада. Великата Черква до когъто съобщаваше на другѣтъ народи науки и просвѣщеніе възвышаваше ся и тържествуваше; от-както обаче станъ една дружина отъ калугери, които съ името на вѣржѣтъ ис-катъ да прѣбсѣнѣватъ другѣтъ право-славни народности, да ги държи въ не-вѣжество и да ги съблѣчатъ за удовле-твореніе-то на своигъ страсти, тѣ видѣ-да ся оттеглихъ отъ нѣиъ всичкѣ народи и да ся изгубихъ почитаніе-то кѣмъ нѣиъ. Тѣ ся между Българитъ тирани-тъ, неплѣнѣтъ, прѣзрѣніе-го, по егъ че събира днесъ уиразъ, отвращеніе и срамъ. Тѣ е то туйка на грѣшнѣтъ свѣтъ, че нѣкой грѣхъ не остава ненаказанъ.

Примѣръ и урокъ за народѣтъ.

Отъ Историѣ-тъ знаеъ че довъ отъ по-главнитъ столицѣ на вселеннѣкъ ся были разорени отъ неприятели инопле-менни и ся възимали голѣми слѣдствія за обществата. Тѣ ся Иерусалимъ и Ца-риградъ, а и дѣтъ ся налѣжи наказаніи-та отъ гнѣвъ-тъ и прѣстѣтъ Божїи, по-принѣтъ на прѣумноженитъ въ тѣхъ развратъ.

Разореніе-то на Иерусалимъ докара-распрѣсаніе-го на Иудеи-тъ и прѣзрѣніе-то нѣиъ отъ народѣтъ, а разореніе-то на Цариградъ смири и унизи высокѣтъ вѣ-жѣтъ на гордытъ грѣци и прѣстѣтъ стре-мленіе-то на гръцкѣтъ патриарсы кѣмъ постиганіе на Папскѣ властѣ въ Ито-чили-тъ Черква. Столицата на Еврѣп-тъ ся тури за примѣръ на народѣтъ какъ ся наказва нечестіе-го кѣмъ Бога, а сто-лицата на Балканскѣ-тъ полуостровъ ся тури за примѣръ какъ ся наказва религіозното пустосвѣтство и политиче-ската немарливостъ.

Не по-малко славна-та столица на Френци-тъ е разорена и тѣ днесъ, и разорена е вѣществено до сѣущъ, пра-вствено-то и обаче разореніе-го е много по-голѣмо и голѣмъ примѣръ дава на на-родѣтъ за нечестіе-го и пустосвѣтство-то, а еше и за слѣдствїи-та на политиче-скѣтъ развратность. Голѣмата Френска революція въ крайгъ на минѣлѣто сто-лѣтіе бѣше борба противу срѣдневѣко-вийтъ феодализмъ на грабѣнитѣ, бор-ба за свободѣтъ и правдинѣтъ на на-рода. Революція-та нѣиъ въ крайгъ на минѣлѣто петдесетолѣтіе бѣше пародїа на първѣ-тъ и подигравка на свобо-дѣтъ, а сегашната тази въ Парижъ ре-волюція не бѣ освѣтъ самоубїйство на пѣлѣтъ челоуѣкъ, поразѣнъ отъ гордостъ и отъ нравствени-тъ, религіознѣтъ и по-литическѣтъ развратность.

Политическата развратность изобщо и между е произведеніе и слѣдствїе на нравствени-тъ и религіознѣтъ разврат-ность, когъто като най-люгы червенъ ка-то подгрѣзватъ коренигъ на обществото прогноиватъ и съспиватъ държавнитъ правленїа, когъто, надвивани отъ другѣ съпрѣдѣлѣны, ставатъ подрѣжнѣ или прѣ-цавѣватъ поради тѣхъ. Слѣдува про-чее че политическата развратность про-раста съразвратно съ прорасваніе-то на нравствено-то и религіозно отравляне.

А въ сѣщото време тѣ и влѣтѣдѣству-ватъ една на другъ за да докарѣтъ колкого по-скоро съспиваніе-го на на-родѣтъ, на койгъ благодеиствїе-го и сла-вѣтъ наразѣватъ.

Какъ пакъ отъ исчезнованіе-то на нравствено-то и религіозно благочестїе ся развратѣва политиката, а отъ нѣиъ ся съспиватъ народѣтъ, тѣи и пѣоникъ нравствено-то и благочестїе-го пита-нѣтъ а хранитъ правѣтъ и здравѣтъ по-литикѣ, когъто въсправи въ здравіе и благодеиствїе държавното правленіе и народѣтъ. Отъ това слѣдува че до ко-гато единъ народъ не възимѣва въ нравствено-то и благочестїе, политиче-ската развратность ще прѣбѣдва все прорѣщающа. Паистикъ прѣдстѣ-ствата и духовнитъ началства ся хвѣ-лятъ че имѣтъ грѣжѣтъ за развратіе-то на тѣзи добродѣтели, но народѣтъ и общинѣтъ ся дължны и могатъ да ги всаждатъ въ граждѣнѣтъ еше отъ дѣт-скѣтъ нѣиъ възрасѣтъ и да ги полѣтъ и голѣтъ въ юношескѣтъ и мѣжскѣтъ. Какъ ина да въспира свещеницѣтъ отъ този полѣзѣнъ трудъ? Защо храни народѣтъ толъкъ калугери и духовни-ци? Защо плаща на учители? Какъ друга е работата на вѣстникѣригъ? А его имамъ вече и читалищни Дружества, когъто, ако добръ виникѣтъ и разберѣтъ цѣльгъ на съставаніе-то си, могатъ въ много да послужатъ за истинното про-свѣщеніе на народа и между млади и стари.

Когато народѣтъ-тъ знае и може да разсѣжда и да распознава правото и не правото, когъто разбира правител-ствени-тъ закони и черковнитъ Уставѣ, когъто разумѣ че ина съкровище за-ровено въ тѣхъ и той може да го изрови и чрѣзъ него да намери приходи за въз-можное-то си по-скорошно направлѣніе въ духовного си и вѣществено разви-тіе, тогътъ той несумѣнно не ще бѣ-де равнодушѣнъ кѣмъ разсѣпаніе-то на общественитъ работи отъ оижи ко-ито ги управляватъ. Щѣ е былъ и шо е нашѣ-тъ народъ, по като можѣ да му ся даде да разбере съспиваніе-то на общественѣ-тъ ни и черковны работи отъ Фенерскѣтъ съспиватели станѣтъ про-тивъ тѣхъ и събори ги той вѣсто да ся остави да го съборятъ тѣ. Когато единъ народъ не е равнодушѣнъ и не-марливъ въ работѣтъ си, по ся грѣжи и ся старае за полѣжѣтъ си, и въ ста-ранїи-та си,

на Бога надеждѣ като възлага и самъ тѣча та ся помага тогътъ и оиѣтъ когъто го управляватъ осѣ-щѣтъ нуждѣтъ да ся грѣжѣтъ и тѣ, да ся стараѣтъ и да дѣйствуватъ за благо-деиствїе-го и направѣваніе-го му.

Егъ у насъ вече деспотизмѣтъ е ис-трѣжѣтъ; свободности ся вече постѣ-ны, но тѣ не ся еше развити. Тѣзи прочее свободности когъто напоявамы и обработвамы всица въ мѣрѣтъ на уча-ствованіе-то ни въ тѣхъ, ще можемъ и нравствено-тъгъ си да въсправимъ и въ благочестїе да ся издѣмъ и да влѣ-земъ въ единъ правъ политическѣтъ пѣтъ. А отъ тѣхъ и чрѣзъ тѣхъ да възбла-годеиствувамы и да постигнемъ желеа-мото онова съединеніе въ силѣ и славѣ на отечество-то.

Не е само ученїе-го, знанїи-та иску-ства военната сила и богатство-го ко-то спазватъ благодеиствїе-го и славѣтъ на народѣтъ. Всичко това Франца има-ше повече отъ всичкѣтъ други народи. Но егъ сега жалостното и изумително-

[illegible]

Редикторъ и Издатель П. Р. С.

[illegible]

